

ROZDZIAŁ 99

INSTRUKCJA DLA AUTORÓW REFERATÓW PUBLIKOWANYCH W RAMACH KONFERENCJI SCR '2010¹

Jan Kowalski², Karol Nowak³

Dokument ten zawiera opis formatowania tekstu rozdziału wymaganego do publikacji w materiałach konferencyjnych XVII Konferencji SCR '10. Niniejszy tekst został sformatowany na bazie szablonu „Scr10.sty”. Wszystkie referaty zgłaszane do publikacji w ramach Konferencji SCR '10 w formacie LaTeX powinny bazować na tym szablonie. Zamieszczony poniżej opis dotyczy najczęściej spotykanych sytuacji w formatowaniu referatów. W przypadku nieopisanym w szablonie lub opisie należy przyjąć dowolne formatowanie ogólnie przyjęte za poprawne w wydawnictwach naukowych i technicznych lub skonsultować się z organizatorami Konferencji (scr10@prz.edu.pl). Przed tekstem referatu powinno być krótkie omówienie problemu, metod i warunków jego rozwiązania (do 10 wierszy). Omówienie (tzw. abstrakt) należy umieścić w środowisku *streszczenie*. Omówienie (tzw. abstrakt) należy pisać na szerokość 11,5 cm (odsunięte od lewego i prawego marginesu o 1 cm; wielkość wcięcia akapitowego dla wszystkich wierszy omówienia) krojem pisma „tgtermes” (wielkość pisma 9 punktów, odstęp między wierszami 12 punktów).

1. INFORMACJE OGÓLNE

W niniejszej instrukcji zaprezentowano układ typograficzny i wymagania dotyczące referatów przeznaczonych do druku. Referat należy przygotować w formacie LaTeX, skompresować wraz z rysunkami do jednego archiwum .zip i przesłać w formie elektronicznej do organizatorów konferencji (szczegóły na stronach konferencji scr10.prz.edu.pl). Maksymalny format kolumny (pole zadruku wraz z nagłówkami i numerem strony) wynosi 13,5x21 cm. Całkowita objętość tekstu do druku nie powinna przekraczać 10 stron.

Tekst referatu należy przygotować w języku polskim. Podczas redakcji tekstu w systemie LaTeX należy stosować style zdefiniowane w szablonie scr10.sty. Przykładowe zastosowania zdefiniowanych stylów znajdują się w pliku scr10.tex. Kodowanie plików referatu

¹ Praca finansowana ze środków na naukę ... - przypis stosujemy wtedy, jeżeli taka informacja jest wymagana (Styl Tekst przypisu, numer przypisu oddzielony od tekstu znakiem tabulacji, przypis zakończony kropką).

² Nazwa jednostki; Adres do korespondencji; Adres e-mail Politechnika Śląska, Instytut Informatyki; ul. Akademicka 16, 44-101 Gliwice; arka-diusz.jestratjew@polsl.pl.

³ Ewentualna informacja dotycząca następnego autora (autorów).

powinno być ustawione na UTF-8. Nagłówek „ROZDZIAŁ” wraz z numerem należy pisać czcionką o rozmiarze 19 punktów krojem pisma „tgtermes”, dużymi literami. Numer rozdziału jest określony przez rozszerzoną właściwość dokumentu i jest ona ustawiana podczas składu dokumentu. Tytuł rozdziału należy pisać czcionką o rozmiarze 13 punktów krojem pisma „tgtermes” dużymi literami.

1.1. NAZEWNICTWO

Materiały konferencji SCR’10 zostaną wydane w postaci monografii. Rozdziały monografii będą odpowiadały wygłoszonym referatom. Dlatego też autorzy powinni unikać zwrotów, takich jak „w niniejszym referacie” bądź „artykuł”, zastępując je sformułowaniem „w niniejszym rozdziale”. Podobnie zamiast „punkt 2”, „podpunkt 2.1” należy użyć słów „podrozdział 2”, „podrozdział 2.1”. Przed podrozdziałem powinien być co najmniej jeden akapit tekstu rozdziału. Należy zwrócić uwagę, aby nie używać błędnych sformułowań typu „rysunek pokazuje”, „rozdział opisuje”, „tabela przedstawia”, lecz poprawnych np. **„na rysunku pokazano”, „w rozdziale opisano”, „w tabeli przedstawiono”** itp. W odniesieniu do rzeczy należy używać czasownika **„mieć”**, a nie **„posiadać”**. Zaleca się używanie pełnych słów zamiast ich skrótów (według zamiast wg, między innymi zamiast m.in.).

1.2. TYTUŁY PODROZDZIAŁÓW

Tytuły podrozdziałów należy pisać czcionką o rozmiarze 11 punktów krojem pisma „tgtermes”. Na końcu tytułów nie należy stawiać kropek.

1.2.1. Niedozwolone pojedyncze podrozdziały

Należy zwrócić uwagę na liczbę podrozdziałów na danym poziomie zagnieżdżenia – niedozwolony jest pojedynczy podrozdział, taki jak 1.2.1 w tym dokumencie (podział na minimum dwie części).

1.3. TEKST ROZDZIAŁU

Tekst główny rozdziału należy pisać czcionką 11 pt, odstęp między wierszami przynajmniej 13 punktów, na pełną szerokość, tj. 13,5 cm, wcięcie akapitowe: 1 cm. Wyjątkiem jest pierwszy akapit po tytule każdego podrozdziału, w którym nie ma wcięcia. Nie należy robić żadnych dodatkowych światła między poszczególnymi akapitami tekstu z wyjątkiem przypadków, w których odstęp poprawia czytelność danych fragmentów (np. po przykładzie a przed kontynuacją tekstu właściwego).

Dodatkowe odstępy pomiędzy akapitami należy wprowadzać przez formatowanie akapitu i ustawienie odstępów przed i po akapicie. Odstępy, jeśli występują, powinny wynosić 6 lub maksymalnie 12 punktów – jak w tym akapicie.

Numeracja stron zostanie ustalona podczas składu publikacji. Pierwsza strona rozdziału jest uwzględniana w numeracji, lecz nie ma swojego numeru w stopce. W stopce pierwszej strony powinna się znaleźć afiliacja, dotycząca autora lub każdego ze współautorów tekstu, formatowana według wzoru zamieszczonego w tym dokumencie. Nie należy pozostawiać pojedynczych liter na końcach wierszy (np. w, i, z, u). W takich przypadkach należy użyć „spacji nierozdzielającej” (~). W pozostałych przypadkach należy użyć zwykłej spacji. Znaków interpunkcyjnych, takich jak kropka, przecinek, średnik, wykrzyknik, pytajnik, nie należy poprzedzać spacją, natomiast po tych znakach należy umieścić spację. Tekst znajdujący się w nawiasach lub cudzysłowach nie powinien być otaczany spacjami np. (rys. 1) lub „tekst”. Należy zwrócić uwagę na użycie tzw. cudzysłówów drukarskich „” – w przeciwieństwie do “ ” lub ” ”. Znaki myślnika — i półpauzy – należy otoczyć pojedynczymi spacjami. Nazwy dwuczłonowe oraz przedziały wartości należy rozdzielać za pomocą dywizu, bez spacji, np. 4-30 MPa. Nazwy obcojęzyczne należy wyróżniać kursywą, np. (ang. *real-time*). Po tytułach, nagłówkach i wszelkich podpisach nie należy umieszczać kropki. W tekście należy używać sformułowania typu „jest potrzebne” zamiast „potrzebne jest”, „są podawane” zamiast „podawane są”.

2. INFORMACJE DODATKOWE

Poniżej zamieszczono informację dotyczącą sposobu formatowania związanego z konkretnymi składnikami tekstu.

2.1. WZORY MATEMATYCZNE

Wzory matematyczne należy składać na osi kolumny (wyśrodkowane), z numerem wzoru w okrągłym nawiasie dosuniętym do prawego brzegu kolumny (jak w poniższym przykładzie). Symbole zmiennych we wzorach i w tekście należy pisać pismem pochyłym (kursywą). Numer wzoru powinien być położony na środku wysokości wzoru. Przy odwołaniach do wzoru trzeba podawać numer wraz z nawiasami, np. wzór (1).

$$A_{ij} = \frac{\sum_{n=0}^n d_k}{\sum_{r=0}^{n-1} z_r} \quad (1)$$

Wzory w tekście: Krótkie wzory, np. $0 < \tau < \lambda$ lub $\Delta \lambda^{(i)}(t_k) = \lambda^{(i)}(t_k) \lambda^{(i+1)}(t_k) - \lambda^{(i)}(t_k)$ można umieszczać bezpośrednio w tekście. Wzory wstawio-

ne w tekst nie mogą wymuszać zwiększenia odstępów międzywierszowych, jak np. $A_{ij} = \frac{\sum_{k=0}^n d_k}{\sum_{r=0}^{n-1} z_r}$, ponieważ pogarsza to czytelność tekstu. W takim przypadku wzór powinien być wydzielony jak poniżej:

$$A_{ij} = \frac{\sum_{k=0}^n d_k}{\sum_{r=0}^{n-1} z_r} \quad (2)$$

2.2. DEFINICJE, TWIERDZENIA, PRZYKŁADY

W celu wyodrębnienia pewnych fragmentów tekstu, np. przykładów, definicji, twierdzeń itp. można użyć stylu o nazwie „Definicja”, jak niżej. Po treści nagłówka nie należy stawiać kropki.

Definicja 1

Pojęcie definiowane i treść definicji 1.

Definicja 2

Pojęcie definiowane i treść definicji 2.

2.3. WYLICZENIA ZWYKŁE I NUMEROWANE

Wyliczenia zwykłe należy formatować według poniższego przykładu:

- wyliczenia tworzą pojedyncze zdania,
- wyliczenia rozpoczynają się małą literą i są zakończone przecinkiem (krótkie wyliczenia) lub ewentualnie średnikiem (wyliczenia zawierające zdania złożone),
- ostatni element wyliczenia jest zakończony kropką.

Po zakończeniu wyliczenia zaleca się umieszczenie światła o wielkości 6 pt.

Wyliczenia numerowane należy formatować w następujący sposób.

1. Każdy punkt wyliczenia stanowi oddzielne zdanie (zdania), rozpoczynające się wielką literą i zakończone kropką.
2. Niedozwolone jest tworzenie wyliczeń numerowanych, których elementy są zakończone przecinkiem lub średnikiem.

2.4. RYSUNKI

Rysunki przeznaczone do publikacji muszą mieć odpowiednią jakość. Zalecane jest przygotowanie rysunków w postaci wektorowej. Obrazy bitmapowe powinny mieć rozdzielczość co

najmniej 300 dpi. Rozmiary i lokalizacja rysunków w tekście mogą ulec zmianie podczas składu publikacji, dlatego należy unikać odwołań do rysunków w postaci „na poniższym (powyższym) rysunku”, powoływać się natomiast na numer rysunku, np. „rys. 1” lub „rysunek 1” (zalecane). W opisach rysunków zamiast sformułowań typu „rysunek pokazuje”, „rysunek przedstawia” należy stosować określenia typu „na rysunku przedstawiono, zilustrowano, pokazano”. Nie należy zamieszczać skanowanych tabel lub bloków tekstu jako rysunków. Takie tabele lub tekst należy przepisać z zachowaniem odpowiedniego jednolitego formatowania lub przetworzyć programem OCR. Rysunki i tabele zaczerpnięte z innych źródeł powinny być opatrzone adnotacją informującą o źródle ich pochodzenia, w postaci jak w podpisie rysunku 1.

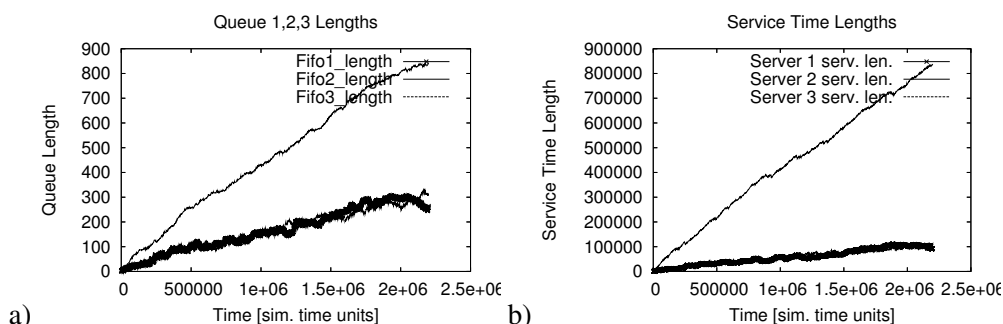


Rys. 1. Uproszczona klawiatura ([2], str. 132)

Wskazane jest, aby tło rysunków było białe. Należy upewnić się, że rysunek będzie czytelny po wydrukowaniu w odcieniach szarości. Rysunki powinny być umieszczane na środku względem prawego i lewego marginesu. Akapit zawierający rysunek można poprzedzić sześciopunktowym odstępem w celu zwiększenia czytelności. Jeżeli rysunek sam w sobie ma odstęp, wówczas dodatkowy odstęp jest zbędny. Należy unikać otaczania rysunków tekstem.

Każdy rysunek zaleca się przygotować w dwu formatach: .eps i .pdf i załączyć jako osobne pliki w katalogu z plikiem .tex lub w odrębnym podkatalogu w katalogu z plikiem .tex (np. dla przykładowego dokumentu scr10.tex rysunki zamieszczono w podkatalogu „rysunki”).

Rysunki, wykresy i fotografie numeruje się kolejno 1,..., n. Podpisy pod rysunkami powinny być wykonane krojem „tgtermes” 9 pt. i wyśrodkowane. Nie należy umieszczać kropki na końcu podpisu rysunku i tytułu tabeli. Rysunki wieloczęściowe należy oznaczać symbolami a), b), c), ..., krojem „tgtermes” o rozmiarze 9 pt, w lewym dolnym rogu odpowiedniego fragmentu rysunku jak na rysunku 2.



Rys. 2. Długości kolejek (a) i szaców obsługi (b) podczas permanetnego przeładowania systemu

2.5. FRAGMENTY KODU

Zamieszczając fragmenty kodu należy użyć otoczenia „verbatim”. Wiersze kodu źródłowego nie mogą być dłuższe niż 70 znaków. W razie konieczności należy dokonać łamania wierszy kodu źródłowego zgodnie ze składnią danego języka programowania.

```
for(i=0;i<10;i++)
{
a=a+1;
}
```

Umieszczając w tekście ciągłym wybrane elementy kodu, należy je wyróżnić przez użycie stylu „textsf”. Przykład: funkcja `printf()` umożliwia wydruk na konsoli.

3. TABELA

Tabele umieszczane w tekście powinny być wyśrodkowane względem lewego i prawego marginesu. Tytuł powinien znajdować się pod tabelą wyśrodkowany. Tabele numeruje się kolejno 1,..., n. Tytuły tabel powinny być wykonane krojem „tgtermes”, o wielkości 9 pt. Nie należy umieszczać kropki na końcu tytułu tabeli. Podobnie jak dla rysunków, możliwa jest zmiana położenia tabel w tekście podczas składu publikacji, dlatego też należy powoływać się na numer tabeli, np. „tab. 1” lub „tabela 1” (zalecane). Tabele zaczerpnięte z innych źródeł powinny być opatrzone adnotacją informującą o źródle ich pochodzenia, w postaci jak w podpisie rysunku 1.

Odstępy pomiędzy tekstem a podpisem oraz tabelą a następnym akapitem tekstu powinny wynosić 6 punktów. Treść tabeli należy sformatować krojem „tgtermes” o rozmiarze 10 pt i pojedynczym odstępem między wierszami. Liczby rzeczywiste w tabeli należy sformatować tak, aby były wyrównane w pionie (przecinek dziesiętny pod przecinkiem, jedności

	Wynik 1	Wynik 2
Pomiar 1	14	12
Pomiar 2	17	5

Tabela 1. Podpis przykładowej tabeli

pod jednościami). Teksty w nagłówkach tabel powinny być pogrubione, wyśrodkowane. Dane tekstowe w tabeli powinny być wyrównane do lewej krawędzi lub wyśrodkowane. Zaleca się by pierwsza litera tekstu w komórce była wielka. Przykładowa tabela 1 jest sformatowana według wymienionych zaleceń.

4. ODWOŁANIA DO LITERATURY

Odwołania do literatury w tekście podawać przy pomocy komendy `\cite`, np. [3], lub [1, 2, 4]. Opis bibliograficzny cytowanej literatury według wzoru, w kolejności alfabetycznej nazwisk autorów.

LITERATURA DO ROZDZIAŁU

- [1] Kwiecień A.: Analiza przepływu informacji w komputerowych sieciach przemysłowych. ZN Pol. Śl. Studia Informatica Vol. 22, No 3(45), Gliwice 2002.
- [2] Kwiecień A., Sidzina M.: Metody skracania czasu trwania cyklu sterownika swobodnie programowalnego i ich podstawowe badania. Systemy czasu rzeczywistego, t. 2. WKŁ, Warszawa 2005, s. 85–98.
- [3] Liu C.L., Layland J.W.: Scheduling Algorithms for Multiprogramming in a Hard-Real-Time environment. Journal of the ACM, 20(1), pp. 46-61, January 1973.
- [4] Michalewicz Z.: Algorytmy genetyczne + struktury danych = programy ewolucyjne. WNT, Warszawa 2003.
- [5] Szmuc T.: Modele i metody inżynierii oprogramowania systemów czasu rzeczywistego. Wydawnictwa AGH, Kraków 2001.